

HISTÒRIES NATURALS

Una mar de marfull

Marti Domínguez

El matí era gris i encobertat, l'aire fred i displicent, els núvols avançaven amb rapidesa i originaven al cel diferents capes de color de sutge i de cendra. Era un dels pitjors dies de la primavera per a eixir al camp; però vaig temptar la sort: havia d'escriure un text per a un amic sobre una muntanya anomenada Gorgo, a la Serra de la Calderona, que segons m'havia explicat era d'una gran bellesa. Com que disposava d'una d'aquestes guies d'excursionisme on d'una manera esquemàtica s'explicava com arribar-hi (amb dibuix inclòs de la silueta de la muntanya), vaig trobar innecessari proveir-me de dades més explícites. De tota manera, per a evitar errades, vaig aturar-me al bar de Gàtova, la localitat que sabia més pròxima a la muntanya, i allí vaig preguntar a dos vells que miraven la televisió. Aquests m'esguardaren amb curiositat, i de seguida s'entaularen en una agra discussió sobre quin era el millor camí a seguir. Finalment, vaig atendre a un d'ells, mentre l'altre feia signes inequívocs de negació i s'arronsava d'espatles al davant del que considerava segur: que mai no trobaria la muntanya.

Tan bon punt vaig baixar de l'automòbil, va començar a plovisquejar. No obstant això, vaig seguir per un senderol, que pensava que podia ser l'indicat. En això dues parelles de joves hi aparegueren: els vaig preguntar si aquell camí conduïa al Gorgo. Vaig haver de repetir tres vegades el nom –espantós– de la muntanya, al davant de la seua sornegueria. Amb aquella pluja, i amb els meus crits, sens dubte, els deguí semblar un ximple. Potser per això vaig continuar caminant per l'envitricollat senderol que no sabia on conduïa; els brucs i els marfulls eren en flor, i amb la pluja, que regalimava per les fulles, tot prenia un aire salvatge i aspriu. Quan plou a la muntanya els detalls es desdibuixen, els colors s'esfumen en una atonia fosque-

jant, tot és confús, i fendeix el paisatge ensonyat. Vaig arribar xop al cim: una mar de marfull florit s'estenia pels corriols als meus peus. Vaig pensar que la paraula marfull prové del llatí *millefolium*, que significa la planta de les mil fulles, i em vaig entretindre olorant aquelles flors delicades, d'una flaire manyagosa i suau. Aquell paisatge, entre boires, encobeït per l'olor de la terra banyada i del marfull, produïa en l'ànima un plàcid estovament.

Des d'aquella muntanya, mil muntanyes m'evocaren la silueta del Gorgo... Estava feliçment perdut.

Cines Albatros

CINEMA EN VERSIONS ORIGINALS SUBTITULADES

El Mar

PREU ESPECIAL DE 650 PTES. PER ALS SUBSCRIPTORS D'EL TEMPS

Telefoneu-nos de dilluns a diumenge de 17 h a 23 h al telèfon **96 393 26 77**